

<http://maxminus.weebly.com>

DIOGEN
pro kultura magazin pro culture magazine

<http://diogen.weebly.com>

Пут свиле

Караван креће ка Сунчевој земљи. На Путу свиле пада и Пета династија, Монголи лижу слаткасту победу али свемоћна Персија још једанпут подиже мач. Смеје се клепетава слоновача злату што се надмено у ћуповима дури, драго камење жмиркаво светлуца, пут се развукао и разапео на хоризонту. Уморни гласник на изнемоглом кљусету доноси вести о болести штакора који разбољева људе. Крзно се ипак тајно преноси, Крим шири дебело наручје, богате се крваве бештије, трговина цвета а Краљица Црне куге несебично смрти дели.

Караван се и даље лењо се вуче пут Сунчеве земље. Двогрбе деве добро знају штуре степе и гладне пустиње, змијске очи миришу воду... Ксијан, Нишапур, Бухара, Дамаск...шире се шкрипава врата магацина и свила, ароматични зачини, стакло и жад се припремају за нове господаре, за подгојене прсте и рошаве груди.

Караван се окреће пут Западних крајева. Мирис тамјана кроз Петру мами у Ед- Деир.... Коњи газе Краљевску цесту, утабан пут препуштају девама...Суза, Медија, Кападокија, Фригија....Дарије Велики удара са свих страна и камено наследство оставља Трајану и Хадријану кроз векове.

***

ЧОВЕК КОГА ЈЕ ДОНЕЛА МЕЋАВА

Кажу да је знао да вида смртне ране. Вићали су га пастири на највишим литицама да се вере не би ли убрао понеку травку, чија лековитост је била само њему позната. Испред своје брвнаре имао је дугачке конопце на којима се сушило лишће и цветови. На улазу је увек држао две укрштене метле, чинило се ритуално постављене. Из димњака му се никада није видео дим, чак ни за ледених, зимских ноћи када се и камење увијало од хладног бола.

Становници села које се налазило у долини између непријатељски насвођених брда су га се бојали али и поштовали. Никада није силазио у село по набавке, хранио се биљем и дивљим воћем. Нико није знао његово име, порекло, нити колико је стар. Појавио се изненадно једне зиме, тачније, после једне снежне олује су га нашли у несвести, испруженог на снегу испред цркве. Био је обучен у белу одору и бос. Када су га повратили, обасули су га питањима али он је на све слегао раменима, казавши да се не сећа ничега осим да га је кроз међаву водила висока жена, сва у црном, забрађена црном марамом. Сећао се да је имала благ поглед и спокојан израз лица и да га је храбрила да истраје и да ће на крају пута наћи уточиште. Сељани су се згледали у чуду, неке жене повикаше да је то сигурно била Света Петка и дуго су се сви крстили и захваљивали Богу и хвалили Свету Петку.

Сеоски старешина га је сместио у једну собицу крај црквене порте. Доносили су му да једе али он је одбијао храну и само је пио воду са потока и брао шумско воће и траве. Био је од оних људи, како би га Сократ назвао, нелеп, великог, испупченог чела, грбавог носа и рошавог лица са рупама који су указивали не прележане богиње. Његове очи су биле тамне, продорне са густим трепавицама које су му отежавале вид, тако да се чинило да стално жмури. Никоме није сметао али опет његово присуство у селу је уносило немир и неки чудан осећај стрепње и страха. Био је то човек, грдосија од два метра, кривих ногу и јаких мишица. Иако га нису позивали вазда се налазио да помогне при пољским радовима, разним поправкама и при кођењу животиња. Знао је дуго и нежно да милује стеону краву којој је теле излазило ногама, да јој глади трбух и да јој неразговорно мрмља у уво. Онда би јој се загледао у очи и док се она порађала у крвавим боловима он би је држао за главу, а она би му онако клонула лизала врат. После је одлазио и дуго плакао. Такође, једанпут када је змија ујела петогодишњег дечака, кога су нашли у несвести, већ отечене и уцрњене ноге, сељани су били паралисани и очајни, мајка и отац су кукали у глас, али он хитро подиже несрећно дете и однесе га пут потока. Тамо му је ножем зарезао неколико линија на леђима а са место убода је дуго исисавао затровану крв. Када су стигли ојађени родитељи и остали, нашли су дете у локви крви, прекривеног, чинило се песком и неким травама али свесно, широко отворених очију. Поред је лежао он на десном боку, сав окрвављен, силно ридајући. После пар дана, дечак се мало повратио и када су га одвели у болницу лекари су се чудом чудили како је преживео, јер је и тада његова крв још увек била пуна отрова и само су још морали да му ампутирају пар прстију на нози.

Тим чином је постигао да га гледају са страхопоштовањем и на питање да каже шта жели одвео их је до оног пропланка и легао на траву. За пар дана су му саградили брвнару и тада су по први пут видели на његовом лицу, нешто што би се могло назвати осмехом. Ретко су га од тада виђали, појављивао се изненада само онда када је некоме требала помоћ. Али није увек могао да помогне. Једног пролећа се напрасно разболела попова ћерка,

слабашна девојка од двадесетак година. Сваког дана је све више копнила у боловима и лекари рекоше да има неку ретку болест која напада крв. Када су поп и попадија отишли у брвнару и пали му ничице пред ноге да им спаси јединицу, он их је само одсутно гледао и климао главом. Показао им је да сачекају и изгубио се. Вратио се после пар сати прљав и исцепан, лица угаслог и сузних очију, носећи у рањеним рукама цветни венац у облику крста. Пружио га је несрећним родитељима, показао им пут заласка сунца и покуњено спустио главу. Следећег јутра јадна девојка је преминула, мирно и спокојно са осмехом на лицу, ослобођена болова и муке. Прича се да су га видели тог дана да се бацао по брду, ударао камењем по глави, чупао траву и посипао се земљом. Раширила се прича да се он заправо борио са демонима и покушавао да их савлада.

Знатижељна сеоска деца су му често вирила кроз прозор и чинило се да их он не примећује увек седевши на истом месту, на асури у углу и зурећи у дрвени зид . Није се видело ни да дише, толико је мирно седео непокретан. На прашњавим полицама су биле поређане многобројне стаклене вазике, флашице и кутије пуне трава. Свуда по брвнари је била просуто сено а биљке које су биле окачене наопако нису биле осушене и поред дугог стајања. Из брвнаре и околне се ширио сладуњави мирис ливаде и тамјана.

И опет једне тешке зиме је нестао као што се и појавио. Пошто га нису виђали данима помислише да је умро и попеше се до брвнаре. Тамо није било никога, није било ни оних конопаца са травама, ни метли, ни асуре...ничега што би указивало да је икада ту и било кога. Размилеше се сељани по завејаним брдима и шуми тражећи али од њега ни трага. Само су на једној високој литици видели кроз снежне наносе, део црне мараме да се вијори али нико се не усуди да се попне и да је скине. Неки су причали да је то сигурно ветар однео нечију мараму која се тамо закачила, неки други, мало одважнији су се сетили како је он дошао у село вођен руком жене у црном и сматрали су да је она поново дошла и одвела га.

Можда је отишао у неко друго место где постоје стеоне краве, рањена кљусад и болесни људи...можда по неким другим литицама бере лековите траве...можда је отишао и пут неба а можда није ни постојао већ је био плод масовне халуцинације проузроковане оном страшном зимском олујом....

***

ПЕТАР ПЕТРОВИЋ, САН И СВЕТИ ПЕТАР

Петар Петровић је уснио сан. У сну је био Петар Пан, који је сањао страشان сан да је Петар Велики. Овај последњи је патио од несанице у Петерхофу.

Петар Петровић се промешкољи и окрену се наопако. Петар Пан се пробуди, зевну три пута и одлете. Петар Велики напакон усни, сањајући да је Свети

Петар.

Светац распрши сан Петра Великог, и премери душу Петра Петровића који је у сну умро.

***

ВРЕТЕНО

Негде на самом рубу пустиње Шанрум, у високим, оштрим стенама, у једној од многобројних пећина, археолози су случајно пронашли Вретено. Оно је по предању било донето на поклон, тадашњем владару Рамхуну са далеког севера. Тачан индентитет дародавца се не зна, али постојали су многи цртежи на зидовима пећина, на којима се могла видети владарова шеста жена Анун, како на њему преде. Од свих 13 жена из харема краља Рамхуна, она једина није имала порода. У то време су се жене нероткиње сматрале обузете мрачним силама подземног света и кажњавале су се смрћу черечењем. Али, како записи кажу, није само да јој је краљ поштедео живот, већ ју је подигао на ниво божанства, по тврдњама тима научника, који су открили кључ за дешифровање Тбанталу, једног од наречја Обух-Ал Дарта језика. На неким цртежима се могло видети како Анун преде на вретену а испред ње клече прилике мушкараца који на главама имају нешто као провидне кугле из којих вире рогови.

У близини пећина се налазило номадско племе Мандарунга, потпуно изоловано од цивилизације, пагани који су веровали у богове са роговима и њихови тотеми су доста личили на оне нацртане на зидовима пећина. Али, над свим Боговима се налазила Богиња Мајка, која је по њиховом предању дошла иза далеког Неба, и исткала им звезде, Месец и на крају Сунце а када их је последњи пут посетила, донела им је свој Тотем који се представљао лик жене са 3 главе, 6 руку и 13 ногу. Около тотема, који им је био свето место, била су три круга спаљеног камења, и само је племенском врачу било дозвољено да приђе до Тотема при обреду Усијаних Бакљи. Док би играо у трансу, држећи две бакље, племенске жене су клечале на коленима изван свих кругова, са рукама уздигнутих ка небу и ритмично су понављале само једну реч-Омнуг! У исто време мушкарци су седели у првом кругу, непокретно, ногу прекрштених као код Индијаца када медитирају, сви су имали затворене очи и њихали су главама. Поглавица је стајао даље од свих, окренут леђима ка стенама, потпуно наг, са великом бакљом у руци и само би понекад испуштао чудне усклике. Али, најчуднији приказ су правила деца из племена која су лежала на леђима, по троје у групи спојених главама, правећи облик троугла, погледа упртог ка небу. Она су тако поређана правила широки круг око Тотема и осталих из племена, и све време су тапшала длановима. Цео тај ритуал је био толико фантастичан и јединствен да су се научници договорили са археолозима да се мало више позабаве пореклом и обичајима племена Мандарунга.

Међутим, једне ноћи се десило нешто крајње чудно – почела је да пада плава киша из звезданог неба, а са њом је пало и небројено много мртвих риба. У селу се диже паника и метеж и веома брзо дођоше сви мушкарци из племена испред логора где су пребивали научници, лица обојених у белу, ратничку боју, и почеше злокобно да завијају и урличу, претећи подигнутим копљима и секирама. Локални тумач је успео да размени пар речи са поглавицом и обавестио је научнике да морају одмах да иду јер се Богиња Мајка наљутила и наредила племену да отерају странце. Сви се брже, боље покупише, поседаше у ципове, и дуго су још за собом чули претеће урлике домородаца.

Када су се после неколико дана вратили у пратњи оружаних чувара, на оном истом месту у пустињи нису затекли живе душе, вретено је нестало из пећине а цртежи на зидовима су били грубо изгребани камењем. Ништа није указивало да је ту икада и постојало нешто вредно испитивања а трагове несталог племена, ако их је и било, прекрила је пешчана олуја која је беснела предходне ноћи. Научници покуњени и разочарани се вратише у престоницу али их је и тамо чекало још једно непријатно изненађење. У хотелу, у коме су били смештени, локални терористи су подметнули пожар, тако да је он изгорео до темеља а са њим и све белешке и фотографије из пустиње Шанрум. Научници, пресрећни што су спасили живе главе, са горким укусом песка у устима и паучином у очима одлучише да се врате својим кућама првим летом.

По свему судећи, тајне вретена, краљице Анун, племена Мандарунга ће бити још дуго, дуго, сакривене од људи, под врелим сунцем непрегледног пустињског океана.

***

САХРАНА ЈЕДНОГ ПЕСНИКА

Пре пар ноћи један је песник умро. Тихо, шкргућући зубима прогутао је последњи стих. Рука је смрвила перо а мастило се просуло преко згужваног папира.

Сахрана је била кратка а поворка још краћа. Опроштајну песму, ону последњу, читао је покојников комшија. Није стигао да је доврши јер удари јак пљусак. Разбежаше се поп и пар људи у црном.

Гробар подиже онај папир из баре и обриса га о капут. Прочисти грло и настави да чита прекинуту песму. Пустио гробар глас, занео се у покрету те му се омакоше конопци. Сандук паде постранце у раку, испаде до пола покојник, гробар устукну и испусти папир. Он паде и залепи се песнику посред лица.

Гробар се нервозно почеша по ћелавој глави и оде по помоћ.

Када се вратио са пар колега рака је била закопана а крст забоден укриво. Помоћници се наругаше гробару. Саветоваше му да смањи ракију иоше.

Гробар, одсутан, покуша да се сети последњег стиха али залуд. Као да га је прогутала тешка, црна земља.

Узе цвеће са туђег гроба и окачи га на мокри крст. Онда равнодушно слеже раменима и наврну чоканче лозоваче песнику за душу.

***

ЛУЛА

Дан није био баш погодан за путовање возом. Сиво, плачљиво небо се жалило влажној земљи а она је хладно упијала сланкасте сузе. Лапави перон се удварао каљавим ципелама док је воз безобразно каснио. „Ох!“, љупко уздахну госпођа Силва посматрајући како јој низ белу кошуљу клизи капљица мазута. Превуче прстом преко црнкасте флеке и размаза је у слинавог пужа. Господин Силва је окрзну прекорним оком и повуче дубоко дим из луле. Размишљао је неколико тренутака да ли да каже нешто или да остане у задовољству свог мрзовољног расположења. Али, подмукли зов сласти, добро познат и годинама уживан победи – „Слатка моја“, прошишта левом страном лепљиве усне – „теби време заиста ништа не може. Остајеш на ступњу амебе и противиш се законима природе“ рече и засмеја се сипљиво тако много да му лула испаде из уста, направи салто у ваздуху, паде на ивицу перона, где се задржа само делић секунде, а онда се сјури на шине.

Госпођа Силва пропрати догађај и када зачу звук спајања дрвета и метала невинно изусти – „ох, реакција на акцију“, и настави да се занима флеком на кошуљи. Чула је само делић тишине пре но што осети јак ударац шаке на десном образу. Глава јој се окренула таквом брзином на леву страну да јој се учинило да гледа своју мрљу кроз каледиоскоп. Бол је био осрамоћен.

Притрчаше разјарени путници и омамљене жене и скочише на господина Силву који је покушавао немоћно, исколачених очију и језиком који је висио на оној страни где је до малочас стајала лула, да песницама досегне бар још једанпут главу своје супруге. „Пустите, оставите га“, кричала је несрећна жена али се речи расплинуше у граји разулареног и освете жељног мноштва. Вукли су и цепали огртач господина Силве, да је личио на крпену марионету коју покреће невешти деран. Госпођа Силва покуша да допре до мужа али је бивала одбијена силином гнева праведних путника, тако да је успевала само да нејако шамара ваздух.

Високи, треперави а надасве заповеднички звук пиштаљке прекину у трену читав тај метеж и сви застадоше непокретни, залеђених покрета у простору. „Направите места за Закон!!!“, задихано викаше дебељушкасти полицајац уморен од силног дувања. „Закон је стигао на лице места“, сада већ слабијим интензитетом викаше, правећи велике кругове рукама идући правац ка господину Силви. Он се једини и даље мрдао, развучен на све стране. Чупаве главе радознале деце су тражила што погоднија места не би ли боље видела развој догађаја али залуд. Полицајчево гојазно тело се наднело над господином Силвом. Удахну себично ваздух и прочисти дебело грло пре него просикта – „Нико не прави неред на мојој станици! Мој деда и његов син а и Ја чистимо жито од кукоља и уништавамо их „подиже шишане обрве и нежно поглади обли трбух. Као по наредби, све руке пустише господина Силву и он се стропошта на замазани перон као празна врећа. Користећи насталу паузу госпођа Силва направи пар корака и баци се преко млитавог тела свога мужа. Поче да га помера, испипава и завуче руке у његове џепове. Он није пружао никакав отпор, равнодушно се препустио и посматрао нешто, чинило се, јако важно на сивом небу.

„И би како је писано“, проговори полицајац затворених очију као да рецитује и даље гледећи трбух левим кажипрстом. Олињали старац, видљиво сељачког порекла, лукавих очију и бркова који су се лепили на његов дроњави капут, покуша мекетавим гласом да објасни полицајцу шта се ту заправо десило али га он бритко прекину – „Закон је видео све, закону не требају објашњења“, скоро отпева дубоким, свечаним гласом, „оптужени и осумњичени ће бити пропитан од Закона“. Подиже задригла рамена и предаде господина Силву двојици полицајаца који се појавише из оне чупаве деце. Госпођа Силва се диже са мужа, у једној руци држећи две возне карте а у другој мршави новчаник. За полицајцима се одгега и Закон.

„Последњи позив! Последњи позив! Воз за Кападију, Срамир и Шемен креће са трећег перона за 5 минута!!“, закрешта глас из прозуклог звучника а локомотива реско запишта љубећи се са густом паром. Сви се журно узмуваше скупљајући пртљаг, децу и перад.

Госпођа Силва, руменог, ослобођеног од грча лица, обриса каљаву сукњу и попе се врцавим кораком у вагон. Погледавши у неколико купеа неодлучно застаде и наслони се на прозор. Грозничави поглед је желео да продре кроз замазане прозоре станичне зграде али осим прљавштине која јој је шегасто намигивала, ништа друго се није могло докучити. Нагну се још више и угледа лулу која се сјајила на влажном шљунку. Госпођа Силва скупи усне, затегну боре и затворених очију испусти дугачку пљувачку која паде право на лулу. Затим, кокетно извади чипкану марамицу из торбице, нежно обриса углове усана и тријумфалним покретом запали цигарету.

***

АМБИС

Путујем последњом класом, у задњем вагону воза који касни. Путујем. Не купујем а одавно и не продајем. Не сањам. Спавам у синкопама. Крадем време али га расипам. Позајмљујем раширене руке. Ударају ме по прстима. Лепим чело на замазани прозор да видим свет. Мрак је. Тама се као цунами шири. Растежем ушне шкољке да чујем звиждук. Нешто се кобеља кроз празан простор. Неко заразно кашље. Свако сузама залива перон. Ниједно дете да цикне. Ноћна патрола спава у оближњем парку. Звиждаљке им висе као дроњаве портикле. Лепим десну шаку на загребано стакло. Гледам у венчани прстен који је давно изгубио сјај. Излизано злато не сија. Испод ноктију прљавштина ликује. Другу руку стављам на груди. Ордење ме гребе. Крварим. Пуштам лепљиву текућину да се скори. Путујем. Гломазна змија се одмара лењо. Нема ниједне од милијарде звезда. Ветар не дува. Киша је стала. Путујем. Чујем како лопата жваће песак.

Ова станица нема чекаоницу. Има само једно заборављено име. Ломим мозак да га се сетим. Немам ни пса. Имам само олињали шешир. Длаке, још само у носу. Носим своје последње одело. Немам пртљаг. Бос сам. Путујем. Више не скрећем, нити пречим путеве. Мостови су срушени. Петлова нема. Снега неће бити. Слана пада на увелу траву. Нема путоказа. Ја путујем! Пут ме води споредним путем. Паралелно је река. На хоризонту амбис. Путујем. Правим пужа на знојавом стаклу. Цртам лептира. Замор ме обара. Дувам јако кроз ноздрве. Лептир одлете а пуж се обалави. У контрапунктној бујици синкопираног спавања се деси погрешно кретање.

Желим себи сретан пут. Или само пут?! Путујем....

***

АЛХЕМИЈА

Пролог

"Термин алхемија је настао као комбинација арапског члана Ал и речи Кемет или Кемис која је египатски израз за црна. Најчешће се сматра да је синте за злата и других племенитих метала била једини циљ алхемичара. Међутим, врхунски мајстори алхемије су ово сматрали само за споредни ефекат важније, суштинске трансформације материје. Алхемија комбинује елементе многих наука и филозофских дисциплина, попут хемије, металургије, физике, медицине, астрологије, мистицизма и уметности. По алхемичарима материјусачињавају не само карактеристике већ и принципи, што је став преузет из Аристотелове филозофије. На Блиском истоку, још у доба старе Вавилонске цивилизације била је позната алхемија

и средишња тема митологије је првобитни човек и његов распад."

Градић се налазио у зеленој долини, окружен планинама. Са једне стране су се простирале ливаде и шуме а са друге поља сунцокрета. Једног сунчаног јутра група дечака је играла фудбал на периферији градића, са оне стране где се налазе ливаде. Омањи дечкић неспретно шутну лопту и она одлете далеко и изгуби се у високој трави. Уз гунђање и прекоре сви кренуше да је траже. Гледајући околу, наоколу, окружени високим влатима траве, изненада двојица од њих упадоше у неку јаму. Преплашена деца почеше да запомажу и зову у помоћ, уз то, и покушавајући да се узверу уз оштре, камените ивице јаме. Убрзо их нађоше другови и збуњено гледаше у ону рупу, која је на дну светлукала. Неколико њих отрча по помоћ, а остали полегаше потрбушке да храбре другове.

Јама није била много дубока, не више од 3 метра, и када су се дечаци мало смирили и очи им се привикле на таму, видеше да стоје на некој гомили металних, округлих кругова. Заграбили су неколико и добацили друговима те ови видеше коване новчиће боје злата. Са једне стране, сваки новчић је имао угравирану животињу са главом лава, крилима и репом рибе. Нису ни стигли да окрену другу страну кад они новчићи поцрнеше и претворише се у обичан метал. У страху устукнуше и брзо се разбежаше, али их дечија знатижеља врати назад, па затражише од оних у јами да им додаче још новчића. Тада, опет на кратко, видеше да се са друге стране новчића, у једном троуглу налази круг који стоји на леђима корњаче, али, као и први пут златасти новчићи постадоше црни.

У том су пристигли и одрасли, извадише конопцем ону децу из јаме, и покушавали су да разаберу из дечије граје, где су сва деца узбуњено викала у глас, шта се заправо догодило. Да би разјаснили ствари, спустише пар људи у јаму а много њих оде по лопате и пијукe. Извукли су на површину пуну кофу златних новчића, и алаво почеше да их грабе али чим би их узели у руке они би се, као и раније мењали у црне металне кованице. Да би испитали да ли се заиста ради о злату, у јаму се спустише локални златар и његов помоћник. Када су извршили потребна мерења, обавестили су остале да су новчићи од чистог злата од 24 карата, без имало примеса.

Ситуација је тада потпуно измакла контроли, међу људима је завладало масовно лудило, сви су махнито копали а довели су багер и дизалицу. Постали су разуздана хорда која заслепљена огромном страшћу за богатством није знала шта ради, свађали су се и тукли између себе, грозничаво су гледали да неко не успе да сачува златне новчиће, мајке су занемариле децу која су гладна плакала а чак су и попови поскидали мантије и побацали крстове. Копали су, рили, бауљали на рањавим коленима, крили оне новце у скуте а онда их безвредне бацали. Стари професор хемије се клео да не постоји процес којим је могуће злато претворити у обично гвожђе, а такође да злато никада не мења боју на светлости или излагању

топлоти. Залуд, нико га није слушао.

У том хаосу, неко извади оно камење којим је била ограђена јама и за тренутак видеше да је оно тамно љубичасте боје, али камење у трен ока пожуте и претвори се у обичан камен. Још више обневидели људи, заслепљени златним прахом, са мрачном завесом преко ума, скоро бацише златара у дубоку рупу да испита то камење. Тресући се од узбуђења, златар рече да се ради о Аместиту, драгом камену, веома ретком у природи, једињењу кварца, и да он никада није пронађен на тлу Европе. Ова информација још више повећа залуделост масе.

Одједанпут из дна рупе поче да куља блатњава вода а небо се замрачи, навукоше се тешки, оловни облаци, почеше да ударају громови и подиже се страшна олуја. Киша је падала крупним капима помешана са градом, ударала безумнике, јама се све више пунила водом али они наставише сумануто да копају.

Епилог

Киша је падала више од четири дана без престанка, што је било проузроковано поремећеним климатским условима и ширења озонске рупе. Многи крајеви земље су остали без струје и телефонских веза, потпуно одсечени због одрона на путевима, и није се могло знати какву је штету невреме начинило.

Када се ситуација смирила и почела да се нормализује, почеше да стижу прве вести. Већина крајева је била потпуно потопљена, уништени су усеви, почупана стабла дрвећа и срушено је много кућа. Али, онда је стигла вест која је све шокирала и заледила крв у жилама.

Радио Арвила је први јавио да су свих 847 становника једног градића, нађени удављени, покривени блатом, у великој јами на периферији града. Уз тела покојника су се налазиле разноврсне баштенске алатке, један багер и дизалица. Око мистериозне јаме, масовној гробници несрећних људи, у широком кругу су биле велике количине камења и на хиљаде округлих, металних жетона, за које се није могло рећи чему су служили. Није било јасно зашто су сви становници градића отишли баш на то место, зашто су копали и одакле су донети они силни жетони и камење. Полиција, тајне службе, антитерористичка организација, геолози и остали научници се налазе на лицу места, али нису дошли до неког одговора који би мало осветлио овај догађај, који ће без преседана ући у анале великих мистерија модерног доба.

***

МАСТИЉАВА ОЛОВКА

Освануло је топло јутро над стричевим имањем. Коњушари задевају краваре и бело млеко им гаде. Свињари лукаво помије деле и са свињама се кошкају. Косцима баштовани косе тупе а ратарима бразде преоравају. Стриц, обестан човек, среброљубац, олиза мастиљаву оловку, записа у тефтер јучерашњу зараду и задену оловку иза уха. Мирис врућег хлеба помеша се са јоргованом и препрженом кафом. Домаће животиње надгласише људе који су викали пуног грла. Гладне утробе се узбунеше бурно, а фијук бича цепа дебеле коже. Кајмак цури низ чекињаву браду радника на моби, који халапљиво граби и туђе залогаје. На овом имању нема оскуде, рађа плодно земља, буја пшеница и флертује цвеће са воћкама. Задригли вепрови се надмено шепуре а набрекла кравља вимена се по трави вуку.

Доцкан, у зао час, коњушари се побише са свињарима, косци подигоше виле на бучне краваре и просуше им млеко у кокошарник. Перад се узнемирила, јаја попуцала а пас бесно искида ланац. Стриц се брзо умеша у кавгу да раздвоји обесну гомилу али га они одгурнуше силно и срушише на земљу. Она оштра, мастиљава оловка се заби стрицу дубоко у главу и жута, мождана течност поцури из главе. Жене закукаше, радници устукнуше корак назад а пас притрча газди, тужно цвилећи и замаза крвљу браду лижући беживотно тело....сир остаде напола усирен, млеко искипе, свињче побеже са ножа, а оседлани коњи ржу и копитама земљу рију. Свињари из очаја зарише главе у помије, коњушари легаше под оштре копите, а тужни лелек се претвори у клетве.

Доста касније, негде пред свитање завлада уморни мук, који само на трен би прекинут звуком металног метра, којим је погребник меру узимао за мртвачки сандук. Поче да зори још једно јутро над стричевим имањем.

***

ШЕСТА ЗАПОВЕСТ

Свако се сећа Мине, неко из зависти, неко из радозналости а ја....

Злобни језици још увек причају да се после исповести предуго задржала код попа, и да јој је кошуља била свучена са једног рамена када је изашла...не верујем ја...Не верујем ни ковачу да она ноћу кришом долази и коњима потковице скида и обува им плетене чарапе....Не верујем ништа...јер знам...

Чујем је сваке ноћи да ме дозива а ја се правим да не чујем, затварам уши чврсто песницама. Но, и поред тога слушам јој песму негде изнутра али јој се глас меша са загрљајем ветра и шуме. Моја бака и дан данас кућу кади и захваљује се и љуби ноге икони Светог Димитрија, јер каже да је зло нестало онога дана када је Мина нестала. Не противуречим јој и чувам себично

тајну.

Ако је и она била Зло, била је најлепше зло на свету – ћерка удовице Савете, сиромашне жене, која је себе и ћерку прехрањивала радећи који год посао да јој се укаже. Мина је била благо малоумна од рођења, стално занешена у мислима са веома слабом, ако не и никаквом комуникацијом и поимањем спољњег света. Колико год да јој је Бог ускратио на памети толико ју је наградио телесном лепотом које она није ни била свесна. Њено лице је било толико лепо да је тешко падало и гледати је дуго – дугачка црна коса стално распуштена сливала се низ обла рамена која су се настављале у лепе руке са танким прстима. Густе тамне обрве, два симетрична, извијена лука су се поносито уздизале изнад очију боје младе лаванде, оивичене црним дугим трепавицама, а јагодице су јој стално имале румену боју кајсије. Уста су јој била повеће, корално црвена иако се никада није нашминкала а овално лице се продужавало на дуги врат као у лабуда. Стално је била у покрету, трчала је за сеоским псима, боса, обучена у белу ноћну хаљину која је, иако до испод колена, откривала њене дуге, витке ноге и једре, младалачке груди које су се трескале изазивајући љутњу честитих сеоских домаћица, које би бучно затварале прозоре и навлачиле засторе. Волела је Мина и да буде поред коња и да им дуго чешља гриве док би они задовољно рзали. Мушкарци су уживали да је кришом посматрају при том правећи се страшно упослени, бојећи се једа својих жена које су је јавно понижавале, па јој после смрти мајке нису давале ни остатке од хране, већ би их бацале свињама у помије. После тога су се тим истим рукама крстиле и Богу молиле.

Само је моја бака болећива била према сиротици, па јој је свакога дана остављала испод дрвоног трема мале завежљаје. Али и то је престало откако сам се ја разболео оне зиме и навукао неко грдно запаљење плућа, ударила ме температура, па сам се данима борио са Адисом који ме је вукао у Доњи свет. Све време сам бунцао и у тој грозници сам дозивао Минуно име, заклињао сам се на вечну љубав, молио је да ме бар мало воли и да ћемо заједно бити и на овом али и на свим другим световима и животима. Чак сам и самог Ђавола позивао јер ми се Бог чинио нејак и немоћан. Пренерасила се добра моја бака и од тога времена Мина је била напуштена од свих, безобзирно и нечовечно.

Дуго ми је требало да се повратим, пар месеци сам лежао и само се дизао и седео на прозорском окну гледајући не бих ли је видео. На дан Светог Димитрија који је био заштитник нашег села, моја бака се још пре зоре дигла, кадила кућу и наново сређивала већ намештене, чисте и миришљаве прекриваче и месила хлеб. На столици ми је оставила нову кошуљу и панталоне, свечане стољњаке за госте које смо очекивала, скувала ми је кафу и свечано се обукла, и са славским колачем отишла у цркву.

Нерадо сам се дигао из топле постеље и стао поред вреле пећи у којој су дрва весело пуцкетала. Ширио се ароматични воњ кафе и мешао се са

мирисом домаћег хлеба. Сипао сам кафу и сео на прозор, свануло је...и у том тренутку сам је угледао, вирила је гладним очима иза дрвене ограде и њушила мирисе хране. Отворио сам прозор и без гласа сам јој махнуо да приђе, али она видевши ме се сакри, још једанпут се издиже да ме погледа, окрену се и оде низ улицу.

У паници да је не изгубим из вида, узех један од оних бакиних стољњака, ставих у њега цео један врући хлеб и два кувана јаја и потрчах за њом. Она ме виде па поче још брже да бежи, а ја још брже само да јој дам онај стољњак са мало хране. Када се нађе на почетку шумарка неодлучно застаде, погледа ме уплашеним погледом ухваћене звери и поче да неартикулисано вришти. За тренутак устукнух али онда почех да јој причам да се не боји, да јој показујем онај хлеб али је она наставила још јаче да урла и рида. Плашећи се да је ко из села не чује, у пар корака се нађох поред ње, бацих онај стољњак и не би ли је ућуткао приљубих јој дрхтавао тело уз дебло једног дрвета и ставих јој шаку преко уста. Она се дивље опирала, гризла ми длан, шутирала ми колена, копрцала се у грчу а ја ужаснут од те ситуације све сам јој јаче притискао уста.

Ништа није вредело...Чудио сам се колико је моћне снаге било у том тананом телу, колико силине и дивље жучи излази из сваког атома њеног бића. Срце ми је јако лупало, велика туга ме је преплавила што сам нехотећи преплашио јадницу али је нисам пуштао, нисам смео. И одједанпут, у једном трену се све смирило!. Мина ме је гледала празним погледом док је лагано клизила низ оштру кору дрвета и на крају се зауставила на једној избочини, мирна, тиха и непомична. Згрануто сам је гледао и гледао...Личила је на бледог крпеног пајаци на лабавом концу, млитавог теле и скврчених руку и ногу. Почех махнито да је дрмусам, шамарам, опипавам јој пулс, али се она није мицала и даље ме упорно посматрајући беживотним погледом.

У том тренутку спознаје истине да сам је угушио, да сам је убио, облио ме је ледени зној, цело тело ми је утрнуло, зујало ми је у ушима и тутњало у глави. Простор испред мене ми се чинио направљен од мозаика, ширио се и скупљао, ноге су ми отказивале испод колена, нисам могао да прогутам плувачку, мрак ми се навучао на очи и онесвестио сам се.

Када сам се повратио, прво сам угледао како се надамном шире раскошне крошње кроз које пробијало зубато новембарско сунце. Онда се окренух и тамо је и даље седело Минино тело, посматрајући ме. Устао сам са земље потпуно увоштен и слуђен, са ројевима мисли и осећања која су ме нападала као бесне осице, преплитале се и престизале једна другу и слагале се у неправилне редове док их све не би утабао ваљак ужаса. Сви мишићи су ми били згрчени и изувијани, сваки покрет ми је наносио страшну бол. Пришао сам јој и дрхтавом руком јој затворио очи. Требало је да мислим брзо – видео сам испред себе вешала, дебели конопац да се лукаво њише, све је било спремно за мој врат и за плаћање казне. Та слика ми изазва такву

мучнину да сам избљувао неку зелену слуз која је грозно баздила. Онда сам се одлучио – одвукао сам Минино тело дубље у шуму и прекрио га добро грањем и брзо сам околним путем отрчао до куће. Срећом да су сви још били у цркви на служби, те сам успео да се оперем и обучем оно што ми је бака оставила.

Тога дана сам починио много грехова – поред убиства, лагао сам своје да сам погачу дао неким скитницама, јео сам и пио, чак сам се и веселио са гостима, манично играо и задевао се са девојчурцима. Док ме је бака задовољно гледала ја сам пролазио кроз хиљаде паклова, пливао сам у сумпорним рекама, ходао бос по ужареном челику, и јео погачу пуну чавла и стаклене вуне. Следеће ноћи сам је закопао – пазио сам да јој буде удобно, преклопио сам јој руке на грудима, ставио јој новчиће на угасле очи, опрао сам јој ноге и напунио раку сувим лишћем. Онда сам све прекрио земљом и гранама...Снег је почео да пада...бели паперјаста покров....

Од тада одживљујем дане, постојим, дишем, крећем се а природа се већ сам побринула за физиолошке потребе. Остао сам да живим у селу, јер се никада нисам баш опоравио од оне страшне упале плућа, у крви сам имао нечега премало а нечега превише, имао сам честе нападе кашља и гушења, мучила ме је несаница. Лекари су поред гомиле лекова, саветовали родитељима да ће ми више пријати планински ваздух од градског. И тако, ту сам, на месту злочина, на месту убиства живота и љубави, на истом месту где се свакога дана претварам у прах сопственог постојања и расипам се по шуми. Не знам да ли имам грижу савести, не знам ни да ли знам шта сам заиста урадио и да ли сам и урадио, или је онако како кажу остали да је Мина отишла. Оно што знам да ћу једнога дана наћи начина да искључим овај покретни облик што га називају тело али до тада, кукавица какав јесам, борићу се још дуго са демонима.

Али, морам и да признам да мало и уживам у томе што носим бреме, једне тешке тајне, што ме свакога дана обузима слатка јеца наде да ће неко од ловаца открити њене кости, и да ће можда и истрагу повести која ће завршити у ћорсокаку, јер ја сам починио савршени злочин. Бар за нешто, у овом животу сам био способан.

Put svile

Karavan kreće ka Sunčevoj zemlji. Na Putu svile pada i Peta dinastija, Mongoli ližu slatkastu pobedu ali svemoćna Persija još jedanput podiže mač. Smeje se klepetava slonovača zlatu što se nadmeno u ćupovima duri, drago kamenje žmirkavo svetluca, put se razvukao i razapeo na horizontu. Umorni glasnik na iznemogлом kljusetu donosi vesti o bolesti štakora koji razboljeva ljude. Krzno se ipak tajno prenosi, Krim širi debelo naručje, bogate se krvave beštije, trgovina cveta a Kraljica Crne kuge nesebično smrti deli.

Karavan se i dalje lenjo se vuče put Sunčeve zemlje. Dvogrbe deve dobro znaju šture stepe i gladne pustinje, zmijske oči mirišu vodu... Ksijan, Nišapur, Buhara, Damask...šire se škripava vrata magacina i svila, aromatični začini, staklo i žad se pripremaju za nove gospodare, za podgojene prste i rošave grudi.

Karavan se okreće put Zapadnih krajeva. Miris tamjana kroz Petru mami u Ed-Deir.... Konji gaze Kraljevsku cestu, utaban put prepuštaju devama...Suza, Medija, Kapadokija, Frigija....Darije Veliki udara sa svih strana i kameno nasledstvo ostavlja Trajanu i Hadrijanu kroz vekove.

***

ČOVEK KOGA JE DONELA MEĆAVA

Kažu da je znao da vida smrtne rane. Viđali su ga pastiri na najvišim liticama da se vere ne bi li ubrao poneku travku, čija lekovitost je bila samo njemu poznata. Ispred svoje brvnare imao je dugačke konopce na kojima se sušilo lišće i cvetovi. Na ulazu je uvek držao dve ukrštene metle, činilo se ritualno postavljene. Iz dimnjaka mu se nikada nije video dim, čak ni za ledenih, zimskih noći kada se i kamenje uvijalo od hladnog bola. Stanovnici sela koje se nalazilo u dolini između neprijateljski nasvođenih brda su ga se bojali ali i poštovali. Nikada nije silazio u selo po nabavke, hranio se biljem i divljim voćem. Niko nije znao njegovo ime, poreklo, niti koliko je star. Pojavio se iznenadno jedne zime, tačnije, posle jedne snežne oluje su ga našli u nesvesti, ispruženog na snegu ispred crkve. Bio je obučen u belu odoru i bos. Kada su ga povratili, obasuli su ga pitanjima ali on je na sve slegao ramenima, kazavši da se ne seća ničega osim da ga je kroz mećavu vodila visoka žena, sva u crnom, zabrađena crnom maramom. Sećao se da je imala blag pogled i spokojan izraz lica i da ga je hrabrila da istraje i da će na kraju puta naći utočište. Seljani su se zgledali u čudu, neke žene povikaše da je to sigurno bila Sveta Petka i dugo su se svi krstili i zahvaljivali Bogu i hvalili Svetu Petku.

Seoski starešina ga je smestio u jednu sobicu kraj crkvene porte. Donosili su mu da jede ali on je odbijao hranu i samo je pio vodu sa potoka i brao šumsko voće i trave. Bio je od onih ljudi, kako bi ga Sokrat nazvao, nelep, velikog, ispupčenog čela, grbavog nosa i rošavog lica sa rupama koji su ukazivali ne preležane boginje. Njegove oči su bile tamne, prodorne sa gustim trepavicama koje su mu otežavale vid, tako da se činilo da stalno žmuri. Nikome nije smetao ali opet njegovo prisustvo u selu je unosilo nemir i neki čudan osećaj strepnje i straha. Bio je to čovek, grdosija od dva metra, krivih nogu i jakih mišica. Iako ga nisu pozivali vazda se nalazio da pomogne pri poljskim radovima, raznim popravkama i pri koćenju životinja. Znao je dugo i nežno da miluje steonu kravu kojoj je tele izlazilo nogama, da joj gladi trbuh i da joj nerazgovetno mrmlja u uvo. Onda bi joj se zagledao u oči i dok se ona porađala u krvavim bolovima on bi je držao za glavu, a ona bi mu onako klonula lizala vrat. Posle je odlazio i dugo plakao. Takođe, jedanput kada je zmija ujela petogodišnjeg dečaka, koga su našli u

nesvesti, već otečene i ucrnjene noge, seljani su bili paralisani i očajni, majka i otac su kukali u glas, ali on hitro podiže nesrećno dete i odnese ga put potoka. Tamo mu je nožem zarezao nekoliko linija na leđima a sa mesto uboda je dugo isisavao zatrovanu krv. Kada su stigli ojađeni roditelji i ostali, našli su dete u lokvi krvi, prekrivenog, činilo se peskom i nekim travama ali svesno, široko otvorenih očiju. Pored je ležao on na desnom boku, sav okrvavljen, silno ridajući. Posle par dana, dečak se malo povratio i kada su ga odveli u bolnicu lekari su se čudom čudili kako je preživio, jer je i tada njegova krv još uvek bila puna otrova i samo su još morali da mu amputiraju par prstiju na nozi.

Tim činom je postigao da ga gledaju sa strahopoštovanjem i na pitanje da kaže šta želi odveo ih je do onog proplanka i legao na travu. Za par dana su mu sagradili brvnaru i tada su po prvi put videli na njegovom licu, nešto što bi se moglo nazvati osmehom. Retko su ga od tada viđali, pojavljivao se iznenada samo onda kada je nekome trebala pomoć. Ali nije uvek mogao da pomogne. Jednog proleća se naprasno razbolela popova ćerka, slabašna devojka od dvadesetak godina. Svakog dana je sve više kopnila u bolovima i lekari rekoše da ima neku retku bolest koja napada krv. Kada su pop i popadija otišli u brvnaru i pali mu ničice pred noge da im spasi jedinicu, on ih je samo odsutno gledao i klimao glavom. Pokazao im je da sačekaju i izgubio se. Vratio se posle par sati prljav i iscepan, lica ugaslog i suznih očiju, noseći u ranjenim rukama cvetni venac u obliku krsta. Pružio ga je nesrećnim roditeljima, pokazao im put zalaska sunca i pokunjeno spustio glavu. Sledećeg jutra jadna devojka je preminula, mirno i spokojno sa osmehom na licu, oslobođena bolova i muke. Priča se da su ga videli tog dana da se bacao po brdu, udarao kamenjem po glavi, čupao travu i posipao se zemljom. Raširila se priča da se on zapravo borio sa demonima i pokušavao da ih savlada.

Znatiželjna seoska deca su mu često virila kroz prozor i činilo se da ih on ne primećuje uvek sedeći na istom mestu, na asuri u uglu i zureći u drveni zid. Nije se videlo ni da diše, toliko je mirno sedeo nepokretan. Na prašnjavim policama su bile poredane mnogobrojne staklene vazice, flašice i kutije pune trava. Svuda po brvnari je bila prosuto seno a biljke koje su bile okačene naopako nisu bile osušene i pored dugog stajanja. Iz brvnare i okolo nje se širio sladunjavi miris livade i tamjana.

I opet jedne teške zime je nestao kao što se i pojavio. Pošto ga nisu videli danima pomisliše da je umro i popeše se do brvnare. Tamo nije bilo nikoga, nije bilo ni onih konopaca sa travama, ni metli, ni asure...ničega što bi ukazivalo da je ikada tu i bilo koga. Razmileše se seljani po zavejanim brdima i šumi tražeći ali od njega ni traga. Samo su na jednoj visokoj litici videli kroz snežne nanose, deo crne marame da se vijori ali niko se ne usudi da se popne i da je skine. Neki su pričali da je to sigurno vetar odneo nečiju maramu koja se tamo zakačila, neki drugi, malo odvažniji su se setili kako je on došao u selo vođen rukom žene u crnom i smatrali su da je ona ponovo došla i odvela ga.

Možda je otišao u neko drugo mesto gde postoje steone krave, ranjena kljusad i

bolesni ljudi...možda po nekim drugim liticama bere lekovite trave...možda je otišao i put neba a možda nije ni postojao već je bio plod masovne halucinacije prouzrokovane onom strašnom zimskom olujom....

***

PETAR PETROVIĆ, SAN I SVETI PETAR

Petar Petrović je usnio san. U snu je bio Petar Pan, koji je sanjao strašan san da je Petar Veliki. Ovaj poslednji je patio od nesаницe u Peterhofu.

Petar Petrović se promeškolji i okrenu se naopako. Petar Pan se probudi, zevnu tri puta i odlete. Petar Veliki napokon usni, sanjajući da je Sveti Petar.

Svetac rasprši san Petra Velikog, i premeri dušu Petra Petrovića koji je u snu umro.

***

VRETENO

Negde na samom rubu pustinje Šanrum, u visokim, oštrim stenama, u jednoj od mnogobrojnih pećina, arheolozi su slučajno pronašli Vreteno. Ono je po predanju bilo doneto na poklon, tadašnjem vladaru Ramhunu sa dalekog severa. Tačan indentitet darodavca se ne zna, ali postojali su mnogi crteži na zidovima pećina, na kojima se mogla videti vladarova šesta žena Anun, kako na njemu prede. Od svih 13 žena iz harema kralja Ramhuna, ona jedina nije imala poroda. U to vreme su se žene nerotkinje smatrale obuzete mračnim silama podzemnog sveta i kažnjavale su se smrću čerečenjem. Ali, kako zapisi kažu, nije samo da joj je kralj poštdeo život, već ju je podigao na nivo božanstva, po tvrdnjama tima naučnika, koji su otkrili ključ za dešifrovanje Tbantalu, jednog od narečja Obuh-Al Darta jezika. Na nekim crtežima se moglo videti kako Anun prede na vretenu a ispred nje kleče prilike muškaraca koji na glavama imaju nešto kao providne kugle iz kojih vire rogovi.

U blizini pećina se nalazilo nomadsko pleme Mandarunga, potpuno izolovano od civilizacije, pagani koji su verovali u bogove sa rogovima i njihovi totemi su dosta ličili na one nacrtane na zidovima pećina. Ali, nad svim Bogovima se nalazila Boginja Majka, koja je po njihovom predanju došla iza dalekog Neba, i istkala im zvezde, Mesec i na kraju Sunce a kada ih je poslednji put posetila, donela im je svoj Totem koji se predstavljao lik žene sa 3 glave, 6 ruku i 13 nogu. Okolo totema, koji im je bio sveto mesto, bila su tri kruga spaljenog kamenja, i samo je plemenskom vraču bilo dozvoljeno da priđe do Totema pri obredu Usijanih Baklji. Dok bi igrao u transu, držeći dve baklje, plemenske žene su klečale na kolenima izvan svih krugova, sa rukama uzdignutih ka nebu i ritmično su ponavljale samo jednu reč-Omnug! U isto vreme muškarci su sedeli u prvom

krugu, nepokretno, nogu prekrštenih kao kod Indijaca kada meditiraju, svi su imali zatvorene oči i njihali su glavama. Poglavica je stajao dalje od svih, okrenut leđima ka stenama, potpuno nag, sa velikom bakljom u ruci i samo bi ponekad ispuštao čudne usklike. Ali, najčudniji prizor su pravila deca iz plemena koja su ležala na leđima, po troje u grupi spojenih glavama, praveći oblik trougla, pogleda uprtog ka nebu. Ona su tako poređana pravila široki krug oko Totema i ostalih iz plemena, i sve vreme su tapšala dlanovima. Ceo taj ritual je bio toliko fantastičan i jedinstven da su se naučnici dogovorili sa arheolozima da se malo više pozabave poreklom i običajima plemena Mandarunga.

Međutim, jedne noći se desilo nešto krajnje čudno – počela je da pada plava kiša iz zvezdanog neba, a sa njom je palo i nebrojeno mnogo mrtvih riba. U selu se diže panika i metež i veoma brzo dođoše svi muškarci iz plemena ispred logora gde su prebivali naučnici, lica obojenih u belu, ratničku boju, i počeše zlokobno da zavijaju i urliču, preteći podignutim kopljima i sekirama. Lokalni tumač je uspeo da razmeni par reči sa poglavicom i obavestio je naučnike da moraju odmah da idu jer se Boginja Majka naljutila i naredila plemenu da oteraju strance. Svi se brže, bolje pokupiše, posedaše u džipove, i dugo su još za sobom čuli preteće urlike domorodaca.

Kada su se posle nekoliko dana vratili u pratnji oružanih čuvara, na onom istom mestu u pustinji nisu zatekli žive duše, vreteno je nestalo iz pećine a crteži na zidovima su bili grubo izgrebani kamenjem. Ništa nije ukazivalo da je tu ikada i postojalo nešto vredno ispitivanja a tragove nestalog plemena, ako ih je i bilo, prekrila je peščana oluja koja je besnela predhodne noći. Naučnici pokunjeni i razočarani se vratiše u prestonicu ali ih je i tamo čekalo još jedno neprijatno iznenađenje. U hotelu, u kome su bili smešteni, lokalni teroristi su podmetnuli požar, tako da je on izgoreo do temelja a sa njim i sve beleške i fotografije iz pustinje Šanrum. Naučnici, presrećni što su spasili žive glave, sa gorkim ukusom peska u ustima i paučinom u očima odlučili su da se vrate svojim kućama prvim letom.

Po svemu sudeći, tajne vretena, kraljice Anun, plemena Mandarunga će biti još dugo, dugo, sakrivene od ljudi, pod vrelim suncem nepreglednog pustinjskog okeana.

***

SAHRANA JEDNOG PESNIKA

Pre par noći jedan je pesnik umro. Tiho, škrgućući zubima progutao je poslednji stih. Ruka je smrvila pero a mastilo se prosulo preko zgužvanog papira.

Sahrana je bila kratka a povorka još kraća. Oproštajnu pesmu, onu poslednju, čitao je pokojnikov komšija. Nije stigao da je dovrši jer udari jak

pljusak. Razbežaše se pop i par ljudi u crnom.

Grobar podiže onaj papir iz bare i obrisa ga o kaput. Pročisti grlo i nastavi da čita prekinutu pesmu. Pustio grobar glas, zaneo se u pokretu te mu se omakoše konopci. Sanduk pade postrance u raku, ispade do pola pokojnik, grobar ustuknu i ispusti papir. On pade i zalepi se pesniku posred lica.

Grobar se nervozno počesa po celavoj glavi i ode po pomoć.

Kada se vratio sa par kolega raka je bila zakopana a krst zaboden ukrivo. Pomoćnici se narugaše grobaru. Savetovaše mu da smanji rakiju i odoše.

Grobar, odsutan, pokuša da se seti poslednjeg stiha ali zalud. Kao da ga je progutala teška, crna zemlja.

Uze cveće sa tuđeg groba i okači ga na mokri krst. Onda ravnodušno sleže ramenima i navrnu čokanče lozovače pesniku za dušu.

***

LULA

Dan nije bio baš pogodan za putovanje vozom. Sivo, plačljivo nebo se žalilo vlažnoj zemlji a ona je hladno upijala slankaste suze. Lapavi peron se udvarao kaljavim cipelama dok je voz bezobrazno kasnio. „Oh!“, ljupko uzdahnu gospođa Silva posmatrajući kako joj niz belu košulju klizi kapljica mazuta. Prevuče prstom preko crnkaste fleke i razmaza je u slinavog puža. Gospodin Silva je okrznu prekornim okom i povuče duboko dim iz lule. Razmišljao je nekoliko trenutaka da li da kaže nešto ili da ostane u zadovoljstvu svog mrzovoljnog raspoloženja. Ali, podmukli zov slasti, dobro poznat i godinama uživan pobeđi – „Slatka moja“, prošišta levom stranom lepljive usne – „tebi vreme zaista ništa ne može. Ostaješ na stupnju amebe i protiviš se zakonima prirode“ reče i zasmeha se sipljivo tako mnogo da mu lula ispade iz usta, napravi salto u vazduhu, pade na ivicu perona, gde se zadržala samo delić sekunde, a onda se sjuri na šine.

Gospođa Silva pro prati događaj i kada začu zvuk spajanja drveta i metala nevino izusti – „oh, reakcija na akciju“, i nastavi da se zanima flekom na košulji. Čula je samo delić tišine pre no što oseti jak udarac šake na desnom obrazu. Glava joj se okrenula takvom brzinom na levu stranu da joj se učinilo da gleda svoju mrlju kroz kaledioskop. Bol je bio osramoćen.

Pritrčaše razjareni putnici i omamljene žene i skočiše na gospodina Silvu koji je pokušavao nemoćno, iskolačenih očiju i jezikom koji je visio na onoj strani gde je do maločas stajala lula, da pesnicama dosegne bar još jedanput glavu svoje supruge. „Pustite, ostavite ga“, kričala je nesrećna žena ali se reči rasplinuše u graji razularenog i osvete željnog mnoštva. Vukli su i cepali ogrtač gospodina

Silve, da je ličio na krpenu marionetu koju pokreće nevešti deran. Gospođa Silva pokuša da dopre do muža ali je bivala odbijena silinom gneva pravednih putnika, tako da je uspevala samo da nejakom šamara vazduh.

Visoki, treperavi a nadasve zapovednički zvuk pištaljke prekinu u trenu čitav taj metež i svi zastadoše nepokretni, zaleđenih pokreta u prostoru. „Napravite mesta za Zakon!!!“, zadihano vikaše debeljuškasti policajac umoren od silnog duvanja. „Zakon je stigao na lice mesta“, sada već slabijim intenzitetom vikaše, praveći velike krugove rukama idući pravac ka gospodinu Silvi. On se jedini i dalje mrdao, razvučen na sve strane. Čupave glave radoznale dece su tražila što pogodnija mesta ne bi li bolje videla razvoj događaja ali zalud. Policajčevo gojazno telo se nadnelo nad gospodinom Silvom. Udahnu sebično vazduh i pročisti debelo grlo pre nego prosikta – „Niko ne pravi nered na mojoj stanici! Moj deda i njegov sin a i Ja čistimo žito od kukolja i uništavamo ih“, podiže šišane obrve i nežno pogladi obli trbuh. Kao po naredbi, sve ruke pustiše gospodina Silvu i on se stropošta na zamazani peron kao prazna vreća. Koristeći nastalu pauzu gospođa Silva napravi par koraka i baci se preko mlitavog tela svoga muža. Poče da ga pomera, ispipava i zavuču ruke u njegove džepove. On nije pružao nikakav otpor, ravnodušno se prepustio i posmatrao nešto, činilo se, jako važno na sivom nebu.

„I bi kako je pisano“, progovori policajac zatvorenih očiju kao da recituje i dalje gladeći trbuh levim kažiprstom. Olinjali starac, vidljivo seljačkog porekla, lukavih očiju i brkova koji su se lepili na njegov dronjavi kaput, pokuša meketavim glasom da objasni policajcu šta se tu zapravo desilo ali ga on britko prekinu – „Zakon je video sve, zakonu ne trebaju objašnjenja“, skoro otpeva dubokim, svečanim glasom, „optuženi i osumnjičeni će biti propitan od Zakona“. Podiže zadrigla ramena i predade gospodina Silvu dvojici policajaca koji se pojavili iza one čupave dece. Gospođa Silva se diže sa muža, u jednoj ruci držeći dve vozne karte a u drugoj mršavi novčanik. Za policajcima se odgega i Zakon.

„Poslednji poziv! Poslednji poziv! Voz za Kapadiju, Sramir i Šemen kreće sa trećeg perona za 5 minuta!“, zakrešta glas iz prozorkog zvučnika a lokomotiva resko zapišta ljubeći se sa gustom parom. Svi se žurno uzmuvaše skupljajući prtljag, decu i perad.

Gospođa Silva, rumenog, oslobođenog od grča lica, obrisa kaljavu suknju i pope se vrcavim korakom u vagon. Pogledavši u nekoliko kupea neodlučno zastade i nasloni se na prozor. Grozničavi pogled je želeo da prodre kroz zamazane prozore stanične zgrade ali osim prljavštine koja joj je šegasto namigivala, ništa drugo se nije moglo dokučiti. Nagnu se još više i ugleda lulu koja se sjajila na vlažnom šljunku. Gospođa Silva skupi usne, zategnu bore i zatvorenih očiju ispusti dugačku pljuvačku koja pade pravo na lulu. Zatim, koketno izvadi čipkanu maramicu iz torbice, nežno obrisa uglove usana i trijumfalnim pokretom zapali cigaretu.

***

AMBIS

Putujem poslednjom klasom, u zadnjem vagonu voza koji kasni. Putujem. Ne kupujem a odavno i ne prodajem. Ne sanjam. Spavam u sinkopama. Kradem vreme ali ga rasipam. Pozajmljujem raširene ruke. Udaraju me po prstima. Lepim čelo na zamazani prozor da vidim svet. Mrak je. Tama se kao cunami širi. Rastežem ušne školjke da čujem zvižduk. Nešto se kobelja kroz prazan prostor. Neko zarazno kašlje. Svako suzama zaliva peron. Nijedno dete da cikne. Noćna patrola spava u obližnjem parku. Zviždaljke im vise kao dronjave portikle. Lepim desnu šaku na zagrebano staklo. Gledam u venčani prsten koji je davno izgubio sjaj. Izlizano zlato ne sija. Ispod noktiju prljavština likuje. Drugu ruku stavljam na grudi. Ordenje me grebe. Krvarim. Puštam lepljivu tekućinu da se skori. Putujem. Glomazna zmija se odmara lenjo. Nema nijedne od milijarde zvezda. Vetar ne duva. Kiša je stala. Putujem. Čujem kako lopata žvaće pesak.

Ova stanica nema čekaonicu. Ima samo jedno zaboravljeno ime. Lomim mozak da ga se setim. Nemam ni psa. Imam samo olinjali šešir. Dlake, još samo u nosu. Nosim svoje poslednje odelo. Nemam prtljag. Bos sam. Putujem. Više ne skrećem, niti prečim puteve. Mostovi su srušeni. Petlova nema. Snega neće biti. Slana pada na uvelu travu. Nema putokaza. Ja putujem! Put me vodi sporednim putem. Paralelno je reka. Na horizontu ambis. Putujem. Pravim puža na znojavom staklu. Crtam leptira. Zamor me obara. Duvam jako kroz nozdrve. Leptir odlete a puž se obalavi. U kontrapunktnoj bujici sinkopiranog spavanja se desi pogrešno kretanje.

Želim sebi sretan put. Ili samo put?! Putujem....

***

ALHEMIJA

Prolog

"Termin alhemija je nastao kao kombinacija arapskog člana Al i reči Kemet ili Kemi koja je egipatski izraz za crna. Najčešće se smatra da je sinteza zlata i drugih plemenitih metala bila jedini cilj alhemičara. Međutim, vrhunski majstori alhemije su u ovo smatrali samo za sporedni efekat važnije, suštinske transformacije materije. Alhemija kombinuje elemente mnogih nauka i filozofskih disciplina, poput hemije, metalurgije, fizike, medicine, astrologije, mističizma i umetnosti. Po alhemijarima materijusačinjavaju ne samo karakteristike već i principi, što je stav preuzet iz Aristotelove filozofije. Na Bliskom istoku, još u doba stare Vavilonske civilizacije bila je poznata alhemija i središnja temamitologije je prvobitni čovek i njegov raspad."

Gradić se nalazio u zelenoj dolini, okružen planinama. Sa jedne strane su se prostirale livade i šume a sa druge polja suncokreta. Jednog sunčanog jutra grupa dečaka je igrala fudbal na periferiji gradića, sa one strane gde se nalaze livade. Omanji dečkić nespretno šutnu loptu i ona odlete daleko i izgubi se u visokoj travi. Uz gundanje i prekore svi krenuše da je traže. Gledajući okolo, naokolo, okruženi visokim vlatima trave, iznenada dvojica od njih upadoše u neku jamu. Preplašena deca počеше da zapomažu i zovu u pomoć, uz to, i pokušavajući da se uzveru uz oštre, kamenite ivice jame. Ubrzo ih nađoše drugovi i zbunjeno gledaše u onu rupu, koja je na dnu svetlucala. Nekoliko njih otrča po pomoć, a ostali polegaše potrbuške da hrabre drugove.

Jama nije bila mnogo duboka, ne više od 3 metra, i kada su se dečaci malo smirili i oči im se privikle na tamu, videše da stoje na nekoj gomili metalnih, okruglih krugova. Zagrabili su nekoliko i dobacili drugovima te ovi videše kovane novčiće boje zlata. Sa jedne strane, svaki novčić je imao ugraviranu životinju sa glavom lava, krilima i repom ribe. Nisu ni stigli da okrenu drugu stranu kad oni novčići pocrneše i pretvoriše se u običan metal. U strahu ustuknuše i brzo se razbežaše, ali ih dečija znatiželja vrati nazad, pa zatražiše od onih u jami da im dobace još novčića. Tada, opet na kratko, videše da se sa druge strane novčića, u jednom trouglu nalazi krug koji stoji na leđima kornjače, ali, kao i prvi put zlatasti novčići postadoše crni.

U tom su pristigli i odrasli, izvadiše konopcem onu decu iz jame, i pokušavali su da razaberu iz dečije graje, gde su sva deca uzbuđeno vikala u glas, šta se zapravo dogodilo. Da bi razjasnili stvari, spustiše par ljudi u jamu a mnogo njih ode po lopate i pijuke. Izvukli su na površinu punu kofu zlatnih novčića, i alavo počеше da ih grabe ali čim bi ih uzeli u ruke oni bi se, kao i ranije menjali u crne metalne kovanice. Da bi ispitali da li se zaista radi o zlatu, u jamu se spustiše lokalni zlatar i njegov pomoćnik. Kada su izvršili potrebna merenja, obavestili su ostale da su novčići od čistog zlata od 24 karata, bez imalo primesa.

Situacija je tada potpuno izmakla kontroli, među ljudima je zavladao masovno ludilo, svi su mahnito kopali a dovezli su bager i dizalicu. Postali su razuzdana horda koja zaslepljena ogromnom strašću za bogatstvom nije znala šta radi, svađali su se i tukli između sebe, grozničavo su gledali da neko ne uspe da sačuva zlatne novčiće, majke su zanemarile decu koja su gladna plakala a čak su i popovi poskidali mantije i pobacali krstove. Kopali su, rili, bauljali na ranjavim kolenima, krili one novce u skute a onda ih bezvredne bacali. Stari profesor hemije se kleo da ne postoji proces kojim je moguće zlato pretvoriti u obično gvožđe, a takođe da zlato nikada ne menja boju na svetlosti ili izlaganju toploti. Zalud, niko ga nije slušao.

U tom haosu, neko izvadi ono kamenje kojim je bila ograđena jama i za trenutak videše da je ono tamno ljubičaste boje, ali kamenje u tren oka požute i pretvori se u običan kamen. Još više obnevideli ljudi, zaslepljeni zlatnim prahom, sa mračnom zavesom preko uma, skoro baciše zlatara u duboku rupu da ispita to

kamenje. Tresući se od uzbuđenja, zlatar reče da se radi o Amestitu, dragom kamenu, veoma retkom u prirodi, jedinjenju kvarca, i da on nikada nije pronađen na tlu Evrope. Ova informacija još više povećala zaludlost mase.

Odjedanput iz dna rupe počeo da kulja blatnjava voda a nebo se zamračilo, navukoše se teški, olovni oblaci, počeo da udaraju gromovi i podiže se strašna oluja. Kiša je padala krupnim kapima pomešana sa gradom, udarala bezumničke, jama se sve više punila vodom ali oni nastaviše sumanuto da kopaju.

Epilog

Kiša je padala više od četiri dana bez prestanka, što je bilo prouzrokovano poremećenim klimatskim uslovima i širenja ozonske rupe. Mnogi krajevi zemlje su ostali bez struje i telefonskih veza, potpuno odsečeni zbog odrona na putevima, i nije se moglo znati kakvu je štetu nevreme načinilo.

Kada se situacija smirila i počela da se normalizuje, počeo da stižu prve vesti. Većina krajeva je bila potpuno potopljena, uništeni su usevi, počupana stabla drveća i srušeno je mnogo kuća. Ali, onda je stigla vest koja je sve šokirala i zaledila krv u žilama.

Radio Arvila je prvi javio da su svih 847 stanovnika jednog gradića, nađeni udavljeni, pokriveni blatom, u velikoj jami na periferiji grada. Uz tela pokojnika su se nalazile raznovrsne baštenske alatke, jedan bager i dizalica. Oko misteriozne jame, masovnoj grobnici nesrećnih ljudi, u širokom krugu su bile velike količine kamenja i na hiljade okruglih, metalnih žetona, za koje se nije moglo reći čemu su služili. Nije bilo jasno zašto su svi stanovnici gradića otišli baš na to mesto, zašto su kopali i odakle su doneti oni silni žetoni i kamenje. Policija, tajne službe, antiteroristička organizacija, geolozi i ostali naučnici se nalaze na licu mesta, ali nisu došli do nekog odgovora koji bi malo osvetlio ovaj događaj, koji će bez presedana ući u anale velikih misterija modernog doba.

***

MASTILJAVA OLOVKA

Osvanulo je toplo jutro nad stričevim imanjem. Konjušari zadržavaju kravare i belo mleko im gade. Svinjari lukavo pomije dele i sa svinjama se koškaju. Koscima baštovani kose tupe a ratarima brazde preoravaju. Stric, obestan čovek, srebroljubac, oliza mastiljavu olovku, zapisa u teftar jučerašnju zaradu i zadenu olovku iza uha. Miris vrućeg hleba pomeša se sa jorgovanom i preprženom kafom. Domaće životinje nadglasiše ljude koji su vikali punog grla. Gladne utrobe se uzbuniše burno, a fijuk biča cepa debele kože. Kajmak curi niz čekinjavu bradu radnika na mobu, koji halapljivo grabi i tuđe zalogaje. Na ovom imanju nema oskude, rađa plodno zemlja, buja pšenica i flertuje cveće sa vočkama. Zadrigli veprovi se nadmeno šepure a nabrekla kravlja vimena se po travi vuku.

Dockan, u zao čas, konjušari se pobiše sa svinjarima, kosci podigoše vile na bučne kravare i prosuše im mleko u kokošarnik. Perad se uznemirila, jaja popucala a pas besno iskida lanac. Stric se brzo umeša u kavgu da razdvoji obesnu gomilu ali ga oni odgurnuše silno i srušiše na zemlju. Ona oštra, mastiljava olovka se zabi stricu duboko u glavu i žuta, moždana tečnost pocuri iz glave. Žene zakukaše, radnici ustuknuše korak nazad a pas pritrča gazdi, tužno cvileći i zamaza krvlju bradu ližući beživotno telo...sir ostade napola usiren, mleko iskipe, svinjče pobeže sa noža, a osedlani konji ržu i kopitama zemlju riju. Svinjari iz očajja zariše glave u pomije, konjušari legoše pod oštre kopite, a tužni lelek se pretvori u kletve.

Dosta kasnije, negde pred svitanje zavlada umorni muk, koji samo na tren bi prekinut zvukom metalnog metra, kojim je pogrebnik meru uzimao za mrtvački sanduk. Poče da zori još jedno jutro nad stričevim imanjem.

***

ŠESTA ZAPOVEST

Svako se seća Mine, neko iz zavisti, neko iz radoznalosti a ja....

Zlobni jezici još uvek pričaju da se posle ispovesti predugo zadržala kod popa, i da joj je košulja bila svučena sa jednog ramena kada je izašla...ne verujem ja...Ne verujem ni kovaču da ona noću krišom dolazi i konjima potkovice skida i obuva im pletene čarape....Ne verujem ništa...jer znam...

Čujem je svake noći da me doziva a ja se pravim da ne čujem, zatvaram uši čvrsto pesnicama. No, i pored toga slušam joj pesmu negde iznutra ali joj se glas meša sa zagrljajem vetra i šume. Moja baka i dan danas kuću kadi i zahvaljuje se i ljubi noge ikoni Svetog Dimitrija, jer kaže da je zlo nestalo onoga dana kada je Mina nestala. Ne protivurečim joj i čuvam sebično tajnu.

Ako je i ona bila Zlo, bila je najlepše zlo na svetu – ćerka udovice Savete, siromašne žene, koja je sebe i ćerku prehranjivala radeći koji god posao da joj se ukaže. Mina je bila blago maloumna od rođenja, stalno zanešena u mislima sa veoma slabom, ako ne i nikakvom komunikacijom i poimanjem spoljnog sveta. Koliko god da joj je Bog uskratio na pameti toliko ju je nagradio telesnom lepotom koje ona nije ni bila svesna. Njeno lice je bilo toliko lepo da je teško padalo i gledati je dugo – dugačka crna kosa stalno raspuštena slivala se niz obla ramena koja su se nastavljale u lepe ruke sa tankim prstima. Guste tamne obrve, dva simetrična, izvijena luka su se ponosito uzdizale iznad očiju boje mlade lavande, oivičene crnim dugim trepavicama, a jagodice su joj stalno imale rumenu boju kajsije. Usta su joj bila poveće, koralno crvena iako se nikada nije našminkala a ovalno lice se produžavalo na dugi vrat kao u labuda. Stalno je bila u pokretu, trčala je za seoskim psima, bosa, obučena u belu noćnu haljinu koja je, iako do ispod kolena, otkrivala njene duge, vitke noge i jedre, mladalačke grudi

koje su se treskale izazivajući ljutnju čestitih seoskih domaćica, koje bi bučno zatvarale prozore i navlačile zastore. Volela je Mina i da bude pored konja i da im dugo češlja grive dok bi oni zadovoljno rzali. Muškarci su uživali da je krišom posmatraju pri tom praveći se strašno uposleni, bojeći se jeda svojih žena koje su je javno ponižavale, pa joj posle smrti majke nisu davale ni ostatke od hrane, već bi ih bacale svinjama u pomije. Posle toga su se tim istim rukama krstile i Bogu molile.

Samo je moja baka bolećiva bila prema sirotici, pa joj je svakoga dana ostavljala ispod drvenog trema male zavežljaje. Ali i to je prestalo otkako sam se ja razboleo one zime i navukao neko grdno zapaljenje pluća, udarila me temperatura, pa sam se danima borio sa Adisom koji me je vukao u Donji svet. Sve vreme sam buncao i u toj groznici sam dozivao Minino ime, zaklinjao sam se na večnu ljubav, molio je da me bar malo voli i da ćemo zajedno biti i na ovom ali i na svim drugim svetovima i životima. Čak sam i samog Đavola pozivao jer mi se Bog činio nejak i nemoćan. Prenerazila se dobra moja baka i od toga vremena Mina je bila napuštena od svih, bezobzirno i nečovečno.

Dugo mi je trebalo da se povratim, par meseci sam ležao i samo se dizao i sedeo na prozorskom oknu gledajući ne bih li je video. Na dan Svetog Dimitrija koji je bio zaštitnik našeg sela, moja baka se još pre zore digla, kadila kuću i nanovo sređivala već nameštene, čiste i mirišljave prekrivače i mesila hleb. Na stolici mi je ostavila novu košulju i pantalone, svečane stoljnjake za goste koje smo očekivala, skuvala mi je kafu i svečano se obukla, i sa slavskim kolačem otišla u crkvu.

Nerado sam se digao iz tople postelje i stao pored vrele peći u kojoj su drva veselo pucketala. Širio se aromatični vonj kafe i mešao se sa mirisom domaćeg hleba. Sipao sam kafu i seo na prozor, svanulo je...i u tom trenutku sam je ugledao, virila je gladnim očima iza drvene ograde i njušila mirise hrane. Otvorio sam prozor i bez glasa sam joj mahnuo da priđe, ali ona videvši me se sakri, još jedanput se izdiže da me pogleda, okrenu se i ode niz ulicu.

U panici da je ne izgubim iz vida, uzeh jedan od onih bakinih stoljnjaka, stavih u njega ceo jedan vrući hleb i dva kuvana jaja i potrčah za njom. Ona me vide pa poče još brže da beži, a ja još brže samo da joj dam onaj stoljnjak sa malo hrane. Kada se nađe na početku šumarka neodlučno zastade, pogleda me uplašenim pogledom uhvaćene zveri i poče da neartikulisano vrišti. Za trenutak ustuknuh ali onda počeh da joj pričam da se ne boji, da joj pokazujem onaj hleb ali je ona nastavila još jače da urla i rida. Plašeći se da je ko iz sela ne čuje, u par koraka se nađoh pored nje, bacih onaj stoljnjak i ne bi li je ućutkao priljubih joj drhtavao telo uz deblo jednog drveta i stavih joj šaku preko usta. Ona se divlje opirala, grizla mi dlan, šutirala mi kolena, koprcala se u grču a ja užasnut od te situacije sve sam joj jače pritiskao usta.

Ništa nije vredelo...Čudio sam se koliko je moćne snage bilo u tom tananom telu,

koliko siline i divlje žuči izlazi iz svakog atoma njenog bića. Srce mi je jako lupalo, velika tuga me je preplavila što sam nehoteći preplašio jadnicu ali je nisam puštao, nisam smeo. I odjedanput, u jednom trenu se sve smirilo!. Mina me je gledala praznim pogledom dok je lagano klizila niz oštru koru drveta i na kraju se zaustavila na jednoj izbočini, mirna, tiha i nepomična. Zgranuto sam je gledao i gledao...Ličila je na bledog krpenog pajaca na labavom koncu, mlitavog tele i skvrčenih ruku i nogu. Počeh mahnito da je drmusam, šamaram, opipavam joj puls, ali se ona nije micala i dalje me uporno posmatrajući beživotnim pogledom.

U tom trenutku spoznaje istine da sam je ugušio, da sam je ubio, oblio me je ledeni znoj, celo telo mi je utrnulo, zujalo mi je u ušima i tutnjalo u glavi. Prostor ispred mene mi se činio napravljen od mozaika, širio se i skupljao, noge su mi otkazivale ispod kolena, nisam mogao da progutam pljuvačku, mrak mi se navukao na oči i onesvestio sam se.

Kada sam se povratio, prvo sam ugledao kako se nadamnom šire raskošne krošnje kroz koje probijalo zubato novembarsko sunce. Onda se okrenuh i tamo je i dalje sedelo Minino telo, posmatrajući me. Ustao sam sa zemlje potpuno uvošten i sluden, sa rojevima misli i osećanja koja su me napadala kao besne osice, preplitale se i prestizale jedna drugu i slagale se u nepravilne redove dok ih sve ne bi utabao valjak užasa. Svi mišići su mi bili zgrčeni i izuvijani, svaki pokret mi je nanosio strašnu bol. Prišao sam joj i drhtavom rukom joj zatvorio oči. Trebalo je da mislim brzo – video sam ispred sebe vešala, debeli konopac da se lukavo njiše, sve je bilo spremno za moj vrat i za plaćanje kazne. Ta slika mi izazva takvu mučninu da sam izbljuvao neku zelenu sluz koja je grozno bazdila. Onda sam se odlučio – odvuкао sam Minino telo dublje u šumu i prekrrio ga dobro granjem i brzo sam okolnim putem otrčao do kuće. Srećom da su svi još bili u crkvi na službi, te sam uspeo da se operem i obučem ono što mi je baka ostavila.

Toga dana sam počinio mnogo grehova – pored ubistva, lagao sam svoje da sam pogaču dao nekim skitnicama, jeo sam i pio, čak sam se i veselio sa gostima, manično igrao i zadevao se sa devojčurcima. Dok me je baka zadovoljno gledala ja sam prolazio kroz hiljade paklova, plivao sam u sumpornim rekama, hodao bos po užarenom čeliku, i jeo pogaču punu čavla i staklene vune. Sledeće noći sam je zakopao – pazio sam da joj bude udobno, preklopio sam joj ruke na grudima, stavio joj novčiće na ugasle oči, oprao sam joj noge i napunio raku suvim lišćem. Onda sam sve prekrrio zemljom i granama...Sneg je počeo da pada...beli paperjasti pokrov....

Od tada odživljujem dane, postojim, dišem, krećem se a priroda se već sam pobrinula za fiziološke potrebe. Ostao sam da živim u selu, jer se nikada nisam baš oporavio od one strašne upale pluća, u krvi sam imao nečega premalo a nečega previše, imao sam česte napade kašlja i gušenja, mučila me je nesanica. Lekari su pored gomile lekova, savetovali roditeljima da će mi više prijati planinski vazduh od gradskog. I tako, tu sam, na mestu zločina, na mestu ubistva života i ljubavi, na istom mestu gde se svakoga dana pretvaram u prah sopstvenog

postojanja i rasipam se po šumi. Ne znam da li imam grižu savesti, ne znam ni da li znam šta sam zaista uradio i da li sam i uradio, ili je onako kako kažu ostali da je Mina otišla. Ono što znam da ću jednoga dana naći načina da isključim ovaj pokretni oblik što ga nazivaju telo ali do tada, kukavica kakav jesam, boriću se još dugo sa demonima.

Ali, moram i da priznam da malo i uživam u tome što nosim breme, jedne teške tajne, što me svakoga dana obuzima slatka jeza nade da će neko od lovaca otkriti njene kosti, i da će možda i istragu povesti koja će završiti u ćorsokaku, jer ja sam počinio savršeni zločin. Bar za nešto, u ovom životu sam bio sposoban.

PR

DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

MaxMinus magazin
<http://maxminus.weebly.com>